

det er en Humanitetsfordring, som man bør søge at imødekomme, at skaffe de omhandlede Bestillingsmænd Sikkerhed for en Alderdomsforsørgelse eller for en Forsørgelse af deres Efterlevende, naar Forholdene maatte gjøre en saadan nødvendig. Han antager endelig tilslige, at den Maade, paa hvilken dette søges opnaaet ved den i Lovforslaget indsatte Bestemmelse, maa siges at være en i det Hele heldig og anbefalelsesværdig Maade, ja en saa heldig Maade, at man bør søge at gennemføre en lignende Bestemmelse i alle Lovforslag af lignende Betskaffenhed; jeg begaaer jo ikke nogen stor Indiscretion, naar jeg tilføier, at jeg antager, at den høitserede Finanzminister endogsaa vilde mene, at den samme eller en ganske lignende Bestemmelse ogsaa med Held vilde kunne udstrækkes til pensionsberettigede Embedsmænd. Jeg er nu paa alle disse Punkter af en fuldstændig modsat Anskuelse. Jeg troer, at det er overordentlig betænkeligt at forsøge paa en endnu videregaaende Afknapping af de i og for sig overordentlig tarvelige Lønninger, hvorom der her er Tale. Jeg skal med megen Glæde slutte mig til enhver Bestræbelse for at opfylde Humanitetens Fordringer, men jeg maa bemærke, at det i og for sig ikke er den med vore Forhold meest stemmende Maade: at fyldestgjøre disse paa, at man saaledes gjør sig til Formyndere for den Enkelte og med Tvang paa lægger ham at gjøre visse Skridt, som mulig ere i hans egen Interesse, men som man dog ikke troer, at han selv vil være tilbøielig til at foretage. Jeg overseer ganske vist ikke, at lignende Bestemmelser endnu gjælde som nedarvede paa andre Omraader; jeg behøver jo ikke i saa Henseende at fremhæve de Bestemmelser, som man har taget om Embedsmænds Forpligtelse til at sikkre deres efterlevende Hustruer en Overlevelsesrente eller anden Forsørgelse. Men jeg troer, at det er en Art af Bestemmelser, som man i det Hele vil finde meest passende eller meest stemmende med en svunden Tids Opfattelse af slige Forhold, og at det altsaa er Bestemmelser, som man vel bør respectere paa de Omraader, hvor de ere os overleverede, men som man just ikke skal gjøre sig stor Umage for at udstrække til nye Ge-

beter. Endelig kan jeg, hvad Gjennemførelsesmaaden af det tilsigtede Formaal angaaer, ikke paa nogen Maade ansee den for at være heldig, men troer endog, at den er vel skiftet til at frembringe en heel Deel Forvirring. Jeg skal blot her gjøre opmærksom paa, at denne Forvirring kan vise sig i en dobbelt Retning, og at den i begge Retninger vil være temmelig farlig. For det Første kan man da let ved alle Sammenstillinger af slige Gager eller Lønninger med andre falde paa at sige, at der gives de Paagjældende en større Lønning, end der virkelig er Tilfældet, idet man ligesom seer bort fra, at man kun giver dem $\frac{19}{20}$ af den opførte Lønning, medens den sidste $\frac{1}{20}$ ikke gives de Paagjældende til at leve for, men kun gaaer igjennem deres Hænder for at betales ind i Livrenteanstalten, for at der derved skal opnaaes et fremtidigt Gode for dem. Derved kan man altsaa paa den ene Side let komme til at staae fæse for at betragte denne Klasse af Functionairer som bedre stillede, end de virkelig ere. Men paa den anden Side kan man da ogsaa ledes til at fremhæve det som noget overordentlig Skjont, der er opnaaet, at disse Folk selv skaffe sig deres fremtidige Forsørgelse, selv skaffe Underholdet for deres Efterlevende, idet man da aldeles glemmer eller seer bort fra, at det er Staten, der betaler den $\frac{1}{20}$, ligesom den betaler de $\frac{19}{20}$, og at der altsaa kun er Tale om en anden Form, hvorunder Staten yder Tilskud til det Samme. Hvad denne nye Form angaaer, da har jeg allerede ved forrige Behandling udførlig bestræbt mig for at antyde, hvorfor jeg maa ansee den for at være en reen Omvøbsform, en Omvøbsform, der medfører et meget betydeligt Arbejde og derimod ikke den ringeste Fordeel i nogen Henseende. Alle de herhenhørende Betragtninger skal jeg derfor ikke nu forfølge videre. Jeg skal overhovedet slet ikke forsøge paa nu at reise en gennemgaaende og udtømmende Discussion om hele dette Spørgsmaal, thi Ingen kan mere end jeg erkjende det fuldstændig Uhenfigtsmæssige og fuldstændig Umulige i nu paa dette Stadium at ville forsøge paa at faae nye Principer drøftede paa en udtømmende og tilfredsstillende Maade. — Men just idet jeg